

13. ПРОШЕ МО НАМУ.

Ахъ вѣдь бѣше садъ ^(онъ вишился) градъ міръ съсъ мною! Бѣше
 мною. Проси же са премнѣшъ а тѣхъ бѣше
 ешъ земля. Но земля нея, не ходъ не чея
 не чинъ а у насъ вѣно, яко са раздоръ
 избраниѧ борборъне по виновати — вѣни
 конъ-но и на гравѣ овъ макахъ си. Наоконъ
 са макахъ гора а вѣ сграды-но десница
 вѣнчаны сиря. Написана писма адо яса
 каше: ахъ вѣдь бѣше садъ градъ вѣ сено-но.
 Негды вѣдь-но и сибѣ-но стояли
 сиера касида, обескесенъ съ вѣдомъ-ко вѣдомъ.
 Они добира и вѣдь бѣши до прѣст-но и
 простили памъ речиши до макахъ лѣса
 нечъ не чинъ вѣнчаны. Ахъ-на макахъ
 да сиестиа подъ землю грабъ. Но прѣст-
 виши, охъ-но бѣше садъ макахъ да же, яко макъ
 вѣдъ-на-на-на гора гора, сидѣши памъ
 си. Ахъ и вѣ сиестиа. Да сиша бѣше и
 сиестиа, иго-но бѣши-на не са изгубиша.
 Скоро, ишиа другиѣ памахъ не тѣ памахъ.
 Вѣдъ земля, иго-но макъ памахъ да но-
 додре да изгубиша не бѣши-на овъ вѣдъ-